



# LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.



## Ó SEMOS Ó NO SEMOS.



**V**EIG que 'ls madrilenys tot de un plegat s' han declarat en contra de la Fransa, trayent altra vegada del sostre-mort allò del *Dos de Mayo*, de *Bailén* y de *Zaragoza*, y totas aquellas frasses carregadas d' esperit patriòtic qu' emborratxa tant ó més que l' esperit de vi. Ab tal motiu tornan á sortir *peinetas* y *mantellinas*, en algun teatro en lloch de *couplets* demanan la *jota* ó las *peteneras* ó bé un *zapateado*, y mentres en *Ducalzal* desafia á n' en *Rochefort* per la única y senzilla rahó de que l' un es espanyol y l' altre francès, surten uns pasquins á las cantonadas, que no sembla sino que de un brinco progressém fins á torná al any vuit.

Jo era molt amich de Fransa y encare ho fora, francament; pero l' actitud dels madrilenys me posa en roda. Quan ells ho fan será ben fet; perquè ells son més sabis que nosaltres... Si no ho fossin ja no 'ns governarian.

Aixis donchs, no sols m' adhereixo al moviment nacional, sino que desitjo que 'l portém á la punta de la bayoneta y fins al últim extrém, cayga qui cayga, perquè las cosas, ó ferlas bé ó no ferlas, y aquí 's tracta de treure 'ns de sobre tot lo que poguém tenir de gabatxos, que si després nos falta alguna cosa, ja ho anirém á buscá á Prussia. Are ray que 'ns tractém de tú ab en Bismarck.

Desde 'l moment proposo la supressió del carril del Noroest, regalat als francesos pels polítics de Madrid. De passada podrém donar un' hora de temps als francesos de la linea del Nort perquè agafin los trastets y cesos de la linea del Nort perquè agafin los trastets y cesos de la linea del Nort perquè agafin los trastets y cesos de la linea del Nort perquè agafin los trastets y cesos de la linea del Nort.

Sense ser Xiquena exigeixo la supressió de la llum eléctrica, tant sols perquè *Gramme*, l' inventor de la máquina que la produheix, es un gabaig; y aixó incontinent, Sr. Rius y Tauler, ja pot tancar la fabrica y desenterrar las canyerias del gas *Lehon*, qu' es un francès com una casa: que no digan que vosté envia telegramas á Madrid contra 'ls francesos, y 's val del gas de un francès per iluminar la ciutat dels comptes... que no 's pagan. Avants de cometre certas debilitats, més val quedar-se á las foscas, illuminats per la flama del patriotisme.

Sens perjudici d' expulsar al gremi d' esmolets y adoba-parayguas, are es l' ocasió de treure 'ns de sobre á tota la farda de jesuitas, hermanos de la Doctrina cristiana, monjas de deu mil maneras y frares de totas menas que procedents de Fransa 'ns han cay-

gut á sobre com una plaga de llagosta. Jo no respectaria ni á las Hermanitas dels pobres, ni á las germanas de la caritat, perque la caritat del enemich humilla. Y ademés primer es lo patriotisme que la religió.

A las familias nobles que parlan francès y segueixen las modas de Paris las declararia plebeyas. Y cregan que jo m' esborrono quan veig que fins á Palacio s' hi han ficat cunyers gabatxos, que arreglan *menús* ab plats francesos tots, y que potser 'los remalechits! fan la cuina tot xiulant.

Nada, nada: d' aquí en avant, més valdrá quedar-se sense mobles á casa, sense vestits sobre 'l còs, y sense menjar al ventre, que pagar vassallatge á Fransa. Ab aixó ja ho saben, senyoras, abaix lo *puf* y 'l *polisson* (y hasta la policia: al cap de 'vall pèl que serveix...) res de vestits de *fail*, ni de *moaré*, tréguin-se las *chambras* y 'ls *canessús* de las camisas, deixin-se de fer *croiset* y pòsin-se peineta y gabinet á la lliga-cama; sigan ben espanyolas. Y en quan als senyors que 's desprenguin de *pardesús*, *chaqués*, *frachs* ó *marselesas*, que més val anar ab manigas de camisa y ser patriota que no ben vestit y que 'ns pugan pendre per espanyols de fira.

Respecte als mobles, res de *portiers* á las portas, ni de *somiers* als llits, ni de *bufets* als menjadors, ni de *quinqués* y altres requincallas anti-patriòticas.

De la tau' queda excluit lo salsichon de Lyon y las sardinas de Nantes, las ostras de Marennes, la sopa á la *Julienne*, las truitas á la francesa, lo pavo *truffé*, lo *biscuit glacé* y 'l *Champagne frapé*. Després de tot fa més espanyol brindar ab ayguardent ó bé ab mistela.

Res de *soirés*, ni de *cupés*, *cabriolés*, ni carretelas á la gran *Dumont*: qui vulga anar á caball que duga tartana.

Y en quan al fabricant de galletas Sr. Vinyas que fá un producte titolat *biscuits de Reims*, desd' are ja 'l declaro traïdor á la patria.

Per supuesto, de aquell tractat de comers ab Fransa que vá entussiasmar tant als madrilenys no se n' ha de cantar gall ni gallina y si 'ls francesos volen vi, que se 'l pintin: de primer enjagarém las botas, y si tenen set que s' abeurin al Sena: aixis los ensenya rém á baladrejar pels carrers y assecarse la gargamella.

Unas quantas midas de repressió han de produhir un efecte molt saludable. Del *Café de Paris* y del *Restaurant de Fransa* no n' ha de quedar ni la memoria: y jo fins castigaria als sócios del Casino Constitucional instalat al pis de sobre, que tot sovint hi baixan á celebrar las gangas de tenir la paella pèl mànec.

De real ordre faria tancar las botigas titoladas: *A Notre Dame*, *A la Ville de Lyon*, *A la Ville de Paris* que son un insult descarat als sentiments nacionals. Al *Hotel Tibi-Dabo* y *Hotel Miramar* los baldaria ab una multa; al fotógrafo *Napoleon I'* enviaria á Centa; á n' en *Pitarra* 'l tancaria á Montjuich no més que per haver escrit *Las Francesillas*; en *Pompeyo Gener*, autor de *La Mort et le Diable* no tornaria á entrar may més á Espanya; faria presentar baix severas penas totas las pistolas y escopetas *Lefacheuz*; enterraria

l' Hipódromo al cementiri de Montjuich, y baix pena de la vida ordenaria als pagesos que arrenquessin d' arrel tots los presseguers gabatxos.

Manaria als bisbes qu' excomuniessin ab excomunió major als devots de la Verge de Lourdes, y fins declararia l' aygua de aquella gruta contrabando de guerra.

Al que ballés lo can-can lo duria á un manicomi: al que menjés á la francesa l' hi faria passar vuit dias á pá y aygua y al que 's despedís á la francesa manava fusellarlo.

Y digui, Sr. Zabalza, ilustre governador de Barcelona, are qu' es qüestió de patriotisme 'qué l' hi costaria de treure la *ruleta*? Miri qu' es un joch francès, y fet y fet, val més que 'ls espanyols juguém al *burro*.

Jo, per la mèva part, en aras del patriotisme estich disposat á tot. Perderé comoditats, ventajitas y adelantos, al crit de «Viva la España del dos de Mayo!»

Estich disposat á menjar pá de Viena per tot dia, á beure aygua de Colonia per tota beguda, á no rentarme may la cara com la majoria dels alemanys, á fumar ab pipa de porcelana, á demanar á las senyoras qu' en lloch de coloret s' empastifin las galtes ab blau de Prussia y fins me comprometo á morir-me del krup.

Perque tinch la convicció de que Fransa ha de desaparèixe del mapa, y que convé que al mon no hi haja més qu' espanyols y bárbaros del Nort.

P. K.

## LA CAYGUDA DE 'N SAGASTA.



AIXÓ es un dirho á vostés: jo no hi crech.

No senyors; hi sentit dir tantas vegadas jara caurá jara cau jara está cayent! sense que per 'xó hagi caygut may, que m' hi arribat á convence de que la tal cayguda es una idea bonica, molt bonica, tant bonica com vulguin, pero impossible, quimérica, irrealisable.

Jo no sé qué dimontri tè aquest home. Tothom lo vol fora, tothom ne din pestes, no conta ab altres amichs que 'ls que viuen dintre del seu rebost, y á pesar de tot, ell s' aguanta á despit de tothom, més aixerrit que un pèsol, y rihentse de la dreta, de la esquerra, del centro, y de totas las oposicions hagudas y per haber.

Lo qu' es aixó ningú pot negarli: es un equilibrista de punta. Aguantant la situació es lo més brau *xiquet* que s' hagi vist á Valls; treballant al trapecio fá la vergonya á l' *Alvantée*; posat á la maroma deixa petits á n' en *Blondin* y á la *Spelterini*.

Llavoras de las novas tarifas, la base quinta y 'l tractat ab Fransa, lo pedestal de 'n Sagasta semblava que bambolejava de veras. Industrials, fabricants, comerciantes, richs, pobres, tothom disparava contra ell tant dret com podia.

Los conservadors se fregavan las mans de gust

creient que la poma tornava cap a n'ells; lo temporal era tremendo; lo naufragi pareixia inevitable.

¿Qué va succehir?

Que don Práxedes, aguantantse com un roure, va despendre's de n'Camacho tant aviat com va poguer; que va introduhir la discordia entre 'ls seus enemichs y que en un tancar y obrir d'ulls l'atmosfera va serenarse, los conservadors van baixar lo cap y l'home del tupé va quedarse mirant a la multitud ab la seva rialleta, com si volgués dir:

—¿Qué tal? ¡Sembla que no caych!

Vè més tart la formació de l'esquerra. Tots los primers espasas, ó més ben dit tots los primers llenguts, del Parlament, se coaligan contra en Sagasta.

La indisciplina cundeix entre las filas de la majoria; los ministros se miran ab desconfianza.

¡Oh! ara sí que va de debó: caurá, no t' remey, es home al aygua.

La opinió estava unánime en aquest punt.

Donan las oposicions la batalla, en Sagasta la acepta, envia de destacament la vanguardia de 'n Venanci Gonzalez y en Martinez Campos, los oradores esquerrans los aplastan; s'alsa don Práxedes, ab la destresa de sempre, ab aquella fresca proverbial fá quatre babarotas als seus enemichs, y l'pais torna a véurel assentat a la poltrona com si no hagués succehit res.

Passa lo de Badajoz, la Séu, Sto. Domingo de la Calzada, etc.; la nació llensa un crit de sorpresa, en Martinez Campos obra un pam d'ulls y dos de boca, y en Sagasta... tras, tras... cap a Fransa a pendre las ayguas.

—¡Vaja! exclama tothom para sí qu' es a terral ¡ja s'ha acabat per sempre la dinastia de 'n Sagasta!

En efecte: entre la explosió d'assombro y males-tar del país, los ministros se reuneixen, la crisi se planteja, don Arseni confessa que no hi entén, tothom se prepara per assistir a un gran espectacle... y quan ja veyam lo tupé cap-per-vall, quan ja l'esquerra se disposava per ocupar lo seu puesto, quan ja 'ls conservadors feyan tres quartos del mateix, don Práxedes torna a Madrid, engipona una mica la cosa... y altra vegada me 'l tenen vostés triuñant y encaramat dalt del trapecio, maroma ó lo que sigui, ballant y fent equilibris.

Are torném a serhi. La paraula *crisis* torna a circular, obrint apetits y atemorisant ventrells: la esquerra ha alsat un peu, a punt d'enfilarse al desitjat sitial, y la democracia ha preparat los funerals polítichs de 'n Sagasta.

¿Senten l'eco de la véu dels setze millions d'habitants que hi ha a Espanya?

—¡¡Ara caurá!!!

Pues... a pesar d'aixó continuó en los meus tretze. No crech en la seva cayguda: pera créurehi seria precís que ho palpés ab los meus ulls y que ho vejés ab las mevas mans.

Si no es aixís, torno a repetirho, tant es que risquin com que rasquin: no hi crech, no hi crech y no hi crech.

FANTÁSTICH.



Lo general Castillo, capitá general de Cuba, ha expedit los documents de llibertat en favor dels negres.

En quan aquí a Espanya l'arbre de la llibertat sagastina, fá prop de tres anyadas que no dona fruit.

¡Y aixó que a copia de desengany nos han fet tornar negres!

Los partits monárquichs de Madrid s'han dedicat aquests dias a fabricar entusiasm.

Y n'han produhit cantitats enormes.

¡Cuidado, cuidado! Las cosas ab regla, que sino després dels grans esforços venen los grans defalliments!

L'esperit anti-francés s'ha despertat a Madrid, no cal negarho.

En cambi a Catalunya, s'ha lamentat y condemnat la manifestació descortés feta a París; pero s'ha cregut que Fransa no t'és res que veure ab la grosseria de uns quants insensats, que bé podian ser instruments de 'n Bismarck.

¡Cóm cambian los temps!

Los madrilenyos, a comensament del sigle passat rebian ab palmas al primer Borbon y aixó qu'era francés.

En cambi 'ls catalans lo rebian a tiros.

Se parla de un desafío entre dos periodistas de Madrid y dos militars.

Lo lance es impossible: perque si 'ls militars saben tirar las armas, los periodistas, com a contribuyents que som, los hi paguem las lliçons d'esgrima y 'ls mantenim.

Per lo tant que 's barallin ells ab ells.

Senyors conservadors, permétinme un recort:

Poch després de haver romput en Prim ab los francesos que ab ell havian anat a Méjich, Napoleon III, emperador de Fransa, al rebre al embaixador d'Espanya, va pronunciar paraulas molt inconvenients y ofensivas a la dignitat de la nostra nació.

Y vostés, senyors conservadors, se las van menjar, sense fer los escarafalls que fan are, perque un grupo de alborotadors ha xiulat al rey Alfonso.

¿Será que llavors no teniam prussians que 'ns guardessin las espattlas?

¿Será que de un emperador se poden rebre impunement los insults directes y premeditats?

¿Será que a las repúblicas se 'ls hi ha de atribuir fins las culpas que no son sévas?

Recort histórich:

Quan l'emperador de Russia aná a París, no sols varen xiularlo, sino que hi hagué un atentat contra la seva existencia.

Y ningú a Russia ni a fora de Russia va fer lo que fan avuy certs patriotas del broch grós.

Tothom va ferse cárrech de que Fransa no entrava per res ni en aquella manifestació ni en aquell atentat.

Los que no volen ser lógichs, al menos que no sigan desmemoriats.

No hi ha res més desanimat que la diplomacia.

La diplomacia com més brut juga, més mérit té.

Alemania avuy está morintse d'enveja y de miseria. Fransa consumida y arruinada per l'imperi, prospera y progressa per efecte de las virtuts del sistema republicá. Alemania ha de sostenir un gran exercit y no pot més. Fransa 'l sosté sense adonarse'n. Cada dia que passa l'Alemania decau y la Fransa 's fortifica.

La guerra es necessaria diu la diplomacia alemana. Los qu' están desesperats posan tota la seva fortuna, tot lo seu porvenir, sobre una carta.

Pero 's necessita un pretext.

Lo rey d'Espanya fá una visita de cortesia al Emperador; y la diplomacia ja té 'l pretext.

Se tracta d'obsequiar al monarca espanyol, y l'obsequi consisteix en nombrarlo coronel de hulanos, de un regiment que dú 'l títol de una provincia arrebatada a Dinamarca, y está de guarnició en una ciutat arrebatada a Fransa.

Los ministros responsables havian de véure lo que significava un tal obsequi; pero 'ls ministros responsables no veuen res.

En cambi la diplomacia ja sabia que 'l patriotisme mal entés dels francesos estallaria; que 'l insult portaria disgustos; que 'l fet de uns quants baladriers seria atribuhit a tota una nació; y que recahent lo fet sobre un rey, cap més rey d'Europa, ni 'ls més contraposats als interessos d'Alemania farian causa comú ab Fransa.

¡Y qui sab si la diplomacia preveya que hi hauria espanyols tant cegos que a copia de voler ser molt patriotas y amants de la honra, de la dignitat y de l'altivés d'Espanya 's fan joguinas de la diplomacia alemana!

Los qu'exagerant l'alcans de la desagradable y poch digna manifestació de París, parlan de debers patriótics y dirigeixen insults contra la nació francesa que rés té que véure ab los fets de un grupo d'alborotadors, no tenen cap dret a queixarse de que aquests xiulessin.

Los que xiulavan comprometian al seu país, en nom del patriotisme; los que insultan a Fransa, en nom del patriotisme comprometen al nostre.

En aquestos cassos son de absoluta necessitat la calma, la reflexió y la rectitut.

Al marxar D. Alfonso a Alemania:

Los republicans:—Nosaltres no 'ns hi fiquém; pero aquest viatge portará qua. Ja veuréu.

Los demócratas-dinástichs:—Es una imprudencia. Los conservadors:—Nosaltres no l'hauriam aconsellat.

Molts constitucionals:—Vaja, en Sagasta s'ha begut lo sanderi.

Després de la manifestació de París:

Los republicans:—¿Veyéu? Si 's plantejés lo nostre sistema nos estolviariam aquests disgustos.

Demócratas-dinástichs, conservadors y constitucionals descontentos:—Hem de anarlo a rebre.

En Sagasta, acariciantse la barba:—¡Qué dimontrit Si sabia que havia de sostenirme un quant temps més me 'n anava a París a que 'm xiulessin.

Diu que Alemania 'ns ha promés deixarnos tenir asiento en lo concert de las naciones europeas.

¿Per aguantar la solfa?

Diu que Alemania 'ns permetrá introduhirnos al Nord de l'Africa.

Qu' es com si 'ns deixés anar a cassar en lo vedat de una hisenda que no l'hi pertany.

¡Mil gracias per tants obsequis!

Judici de un periódich de Madrid sobre 'ls sucesos de la senmana:

«Alemania busca la guerra y nosaltres en mans del canceller hem servit de joguina per realizar un'obra de venjansa. Se 'ns ha portat (no a nosaltres sino al govern) com a criaturas sense reflexió, per fernos servir de pretext y ajudar a la nova desmembració de Fransa.—Pero nosaltres que som amichs de Fransa, nosaltres que veném nostres productos en la vehina república, nosaltres que som liberals com ells ¡aniriam a matar la república y a entronisar a qualsevol dels molts pretendents qu' en contra d'ella conspiran?»

Un dato:

Lo dia de la manifestació de París era 'l dissapte 29 de Setembre.

Un que coneix a fondo (ó a fonda) a n'en Sagasta, deya:

—Are ja es a la cuyna y tot lo que fassan per treure'l es inútil. Si l'hi preguntan:—¿Qué t'estimas més? Passar la porta ó que 't rostim; respondrá:—Rostiume, féume al ast, pero no 'm treguéu de la cuyna.

## A UNA CASTANYERA.

¿Hont vas tan atrafegada, ab lo cistell y 'l fanal, donant voltas y més voltas, exposante a pendre mal?

¿Hont vas, infelís ilusa, si 'l fret hivern no ha vingut, ni l'oratje assota 'ls arbres ni las fullas han caygut?

¿Hont vas ab las castanyotas, tan decidida y formal, si ningú voldrá comprarten, si ningú 'n farà cabal?

Las lliçons de la experiencia no aprofitas molt ni poch: llensa aquest cistell, criatura; llensa 'l fanal, llensa 'l foch.

Ja ha passat l'era ditxosa en que tots, grans y petits, t'arrebatavan, frenétichs, tos fruyts torrats y bullits.

La castanya a aquesta terra ha perdut lo seu encant, gracias als nostres polítichs que n'han repartit en gran.

Y a fonsa d'estarnos sempre rosegantne día y nit, alló que avants tant volíam ara ha quedat aborrit.

Si: 'l nostre ventrell retrassa aquest menjar que tú vens: nos surt pels ulls, per la boca... tots nosaltres n'estém plens.

Per cinquanta mil conceptes, d'uns quants anys a aquesta part, respecte a aixó de castanyas aquí n'hem tingut... la mar.

N'hem menjat de canovistas, cullidas ab un bastó y torradas ab un látigo ó ab trompada que te crió.

N'hem menjat de sagastinas, dos anyets sense parar, ab tot y ser bastant verdas y molt duras de pelar.

N'hem menjat de gent del sabre, n'hem menjat d'homes civils, n'hem menjat de totes menas, a parells, a cents, a mils.

L'un día ab lleys reaccionarias, quatre governants fatals, davan castanyas a dojo als sentiments liberals.

L'altre día ab certs contractes ab estranjerias naciones, ne davan un tip solemne a las nostras produccions.

Més tari los fiscals d'imprenta, denunciand y perseguint, n'atipavan ab deliri als que vihen escribint.

Y per últim, fent mil trampas del modo més immoral, castanyejavan de serio lo sistema electoral.

Podrá ser que a aquesta terra no haguém tingut pa ni ví;

pero tocant á castanyas sempre n' hi ha hagut á desdi.  
No hi ha festa ni festeta que no 'n tinguem entre mans; del un cap del any al altre, tots los dias son Tots-Sants.  
Considera tú mateixa si es possib'e que ningú tingui desij de comprarne, ni fassi cap cas de tú.  
No malgastis donchs, las horas per buscá un negoci incert; no pregonis, no prediquis, que predicas en desert.  
Aquí no farás forrolla, vésten cap á un altre lloch; llessa aquest cistell, criatura; llessa 'l fanal, llessa 'l foch.  
¡Comprarte ningú castanyas! ¡Gastarse diners així, quan tothom sab ja de sobras que son fácils d' obtenir!  
¿Veus tots los diaris qué diuhen? Miraho en negre y en blanc:  
—Ne tindrem en abundancia, bonas, grossas ... y de franch.

C. GUMÀ.



N P. K. en lo sèn article *Semos ó no somos* s' ha descuidat d' indicar que per ser ben espanyols hauriam d' expulsar á totas las familias que duhen apellido francés.  
Després hauriam de tornar los diners que 'ls francesos ván enviarnos quan la catástrofe de Murcia.  
Y seguir causa criminal á totas las criaturas que diuhen papá y mamá.  
Si per cas que ho digan ab alemany: *Fáter y Múter.*

Diu un periódich de Madrid:  
«Jules Claretie en *Lo Temps* diu que al rey d' Espanya l' hi deu estar millor lo traje de torero que vesteix á Madrid alguna vegada, que l' uniforme de hulano.»

En un altre periódich hi he vist la següent traducció del *Evenement*:  
En la Plassa de Lafayette (durant la manifestació del dissapte) una senyora d' edat alsava los brassos al cel exclamant:  
—Per pietat... lo farán envellir en tres dias... y 'ls espanyols no 'l regoneixerán... Per posar cabells blancs n' hi ha prou ab una nit... Al sortir de Madrid era Alfonso XII, y quan hi torni 'l pendrán per Alfonso XIV.»

Sembla que á n' en Martínez Campos si, com es possible, cau del ministeri, en Bismarck tracta de consolarlo, nombrantlo...  
¿Qué dirian?  
Trompet de hulanos.

L' emperador Guillermo ha condecorat al marquès de la Vega de Armijo ab las insignias del Aguila roja. Los alemanys son molt bromistas, y aquest obsequi vol dir que 'l célebre marquès com á diplomátich es un' áquil.  
Vaya si ho es: tant que jo ara l' obsequiaria ab las insignias del Aguila de Mataró.

Vá de quènto:  
Un agutzil se queixava al sèn arcalde, de que cumplint un servey del sèn càrrech habia atrapat una castanya.  
—Ja ho véu senyò arcalde, com que jo representava á vosté, resulta que la castanya no me l' han dada á mi, sinó á vosté.  
Resposta de l' arcalde:  
—Bè, ja veurás noy: *ahí me las den todas.*

Y vá de quènto encare:  
Un predicador contava lo que vá patir Cristo al passar pèl carrer de 'l Amargura, y ho explicava ab tals termes y empleant una efussió tant eloqüent, que l' auditori en pes plorava.  
—Y vosté ¿que no plora? vá preguntar una beata á un sèn vehi qu' estava escoltant impassible.  
—No senyora: jo no soch de aquesta parroquia.

Ruiz Zorrilla es á Ginebra.  
Y Castelar ha estat á Ginebra vintiquatre horas.  
¡Deu mèn, y que cosas poden fersè ab vintiquatre horas no més!

Un periódich diu que l' estancia de Castelar á Gine-

bra no tè altre objecte que parlar ab los sèus editors. Aixís ho crech.  
Aviat sortirá una obra magnificament ilustrada que ó molt m' enganyo ó tindrà per suscriptors á la gran majoria dels espanyols.

Opinió de 'n Cánovas:  
«Que ningú deu fixarse en la política interior, mentres subsisteixi la gravetat de las actuals circunstancias»  
Los plans de D. Anton son vistos: veure si 'n Sagasta 's distreu, y pisparli 'l plat.

Sembla qu' en Sagasta en justa correspondencia al nombrament de coronel de hulanos fet á favor de don Alfonso, tracta de proposar que 's nombri al emperador Guillermo coronel de la Guardia Civil.  
Bravo. Y ademés podria nombrarse á n' en Bismarck cabo de mossos d' esquadra.

Diógenes buscava un home ab la llanterna y no 'l trobava. Per trobarlo, hauria hagut de viure en los nostres temps y arribarse á Portugal.  
A un portugués un municipal se l' hi vá endur la dona, y al saberho:—¡Oh felicitat! exclamá. Poch sab ell lo pés que 'm treu de sobre.  
Y desseguida comensá á tirar cohets y á encendre fochs de bengala en senyal de alegria, fins que un altre municipal vá durlo detingut á cala ciutat.  
De totas maneras lo portugués mereix que 'l nombrin catedrátich de filosofia práctica.

Los húsars de Antequera, manats per en Romero Robledo ja estan desbancats.  
Sembla qu' en Sagasta tracta de confiar á un dels sèus companys de las Córts la forma ió de un cós de Hulanos.  
Se titularán Hulanos de Navalcarnero.



En época de rectificació de llistas per elegir diputats provincials, se presenta un llicenciat del exèrcit á demanar que l' inscrigan.  
Lo secretari del cens recorra la llicencia, y al veure que havia servit al Fijo de Ceuta, l' hi torna dihentli que no 'l pot inscriure.  
—Ay, ay, ¿y aixó?...  
—La lley no concedeix lo dret electoral á ningú que tinga notas.  
—¿Ho véu com s' equivoca? Si es lo mèu germá 'l qu' era músich de regiment!

Anant pèl camp ab un pobre jayo que sembla un home de bè, trobém una dona y l' hi preguntá:  
—Qué tal Toni ¿cóm aneu de salut?  
Al Toni semblá que l' hi donavan una bofetada, tal es la furia ab que vá respondre:  
—¡Aneu á la porra!  
Jo estranyat l' hi pregunto:  
—Y aixó ¿qué us ha fet algun agravi preguntantvos còm esteu de salut?  
—Jo l' hi diré: no 'm véu que no m' ho preguntí ¿y sab perquè? Ho sé de bona tinta, porque la jove de casa y l' heréu ja l' hi han venut lo llit, la malfega y 'l matalás pèl dia que 'm mori... y ella porta pressa.

Un home amant de la poltroneria deya:  
—Si una cosa hi ha al mon que m' agradi, es ficarme al llit, ajéurem de un costat y l' endemá despertarme del mateix puesto.  
Un que l' escoltava, famós per la sèva tacanyaria, respongué:  
—Donchs á mí també, porque aixís los llensols s' esmolan menos.

Lo mateix subjecte vá comprá una torre situada en un lloch molt solitari.  
—Miri senyor Lluch que un dia 'l robarán.  
—¿Y còm haig de fer per evitarho?  
—Aixó ray, compri un bon gós.  
—¿Y qué faria 'l gós si venian lladres?  
—Home, 'l menos burdaria y 'ls faria fugir.  
—Ca, ca, ca... no estich per menjapans á casa. Y després, jo á la nit apenas dormo y lo que pugui fè 'l gós ja ho faré jo.  
—¿Passará la nit vigilant?  
—Sí, y d' en tant en tant burdaré.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ca-ri.
2. ANAGRAMA.—Reps, Serp, Pres.
3. CONVERSA LOGOGRIFICA.—Ramon.
4. TERS DE SÍLABAS.— CAR ME TA  
ME TRA LLA  
TA LLA DO
5. GEROGLIFICH.—Per peruans Perú.

Han enviat totas cinch solucions los ciutadans Pau Trucas y J. M. Barat; 4 Don Ricardo, Clarinet, J. M. F. de Petits y Un de Vich; 3 Salitrachs y Una Marcolfa; y 2 no més, Dos Liberals.



XARADA.

La Hu-dos comprá á l' Agnés una quart-terça-segona que 's creya ella ser molt bona y resultá ser hu tres.  
Per si aixís no m' has entés més te vull dir, car lector: tersa-dugas tota flor, hu-tercera n' es un ma', y 's pot escriure un total sens ser un gran escriptor.

UN TAPÉ Y F. DE T.

MUDANSA.

Un forner de Cornellá está tot posat ab a: un caball tè 'l Sr. Pí de color total ab i: lo pare de 'n Salvadó es un home tot ab o.

SIMON DE SEDRUOL.

SINONIMIA.

Per á la Tot obsequiar qu' es una nena molt mona una total molt bufona gustós l' hi vaig regalar. Y quedá tan agrañida de aquest regalo floral que una copa de total me vá oferir desseguida.

PEPET SIMPÁTICH.

CONVERSA.

—Roch ¿que no sabs qui s' ha suicidat?  
—Qui? Mare de Deu!  
—Home, la tèva estimada.  
—La Dolores?  
—No: si tú mateix ho has dit.

J. M. F. DE PETITS.

GEROGLIFICH.

×  
VII DI  
II  
|  
ma I na

RAMON ROMANISQUIS.

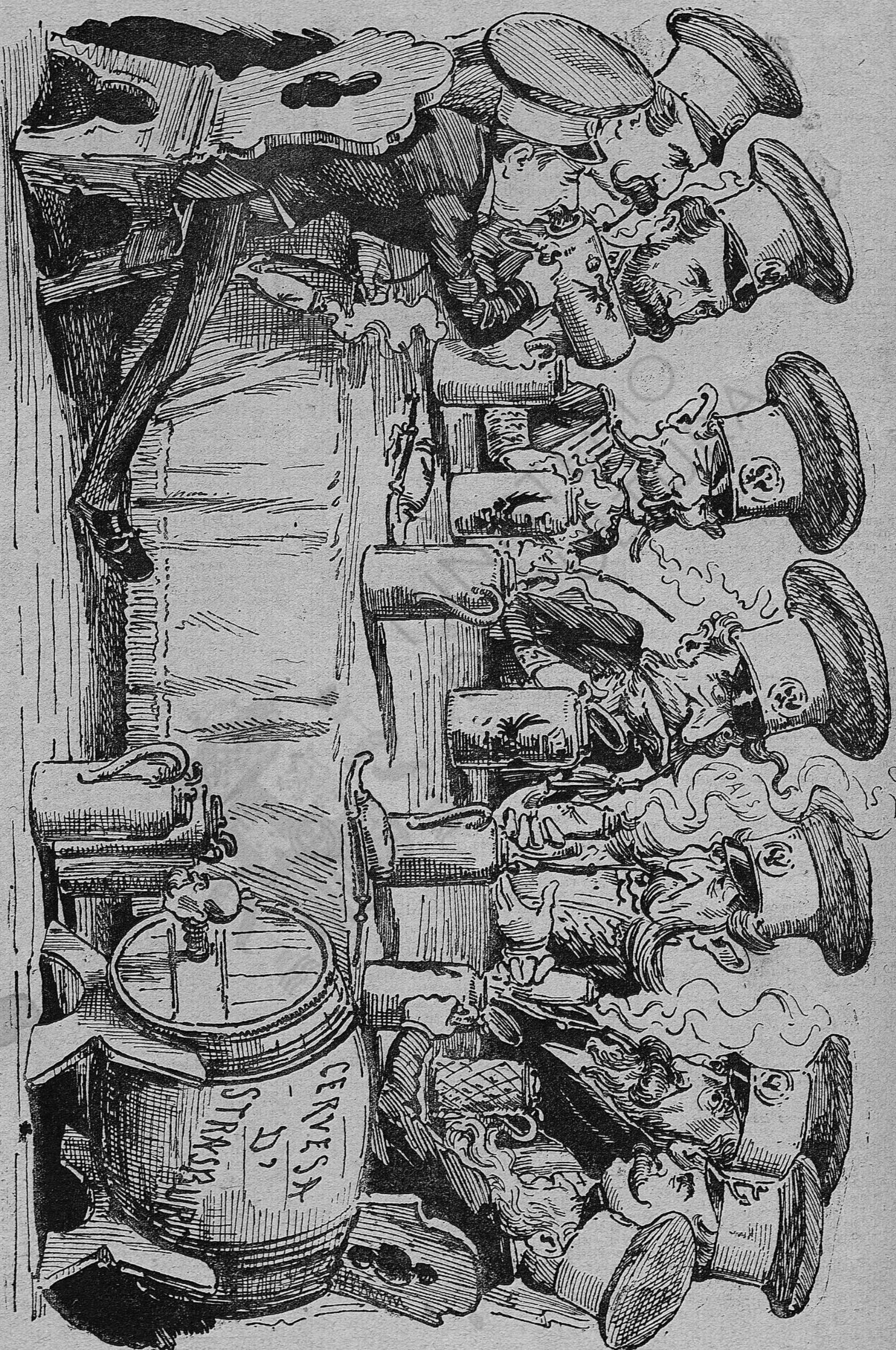
CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Aguilera, J. M. F. de Petits, Canari, Ciutada Pirandó, y Un y un. Las demes que no 's mencionan no 'ns serveixen com tampoch lo que 'ns envian los ciutadans Plaga de la parroquia, Dos Liberals, M. Ferrer y P, P Puigmartí, M. Pich, J. M., Pam, Pem, Pim, Pom, Pum, Joan B. de Bas y J. Escofet.  
Ciutada Pirandó: Publicarem trenca-closcas, rombo y logogrifo.—J. M. F. de Petits. Idem rombo.—Aguilera: Idem un geroqlifich.—Un de Vich: Id. logogrifo y rombo.—Verbi-Gracia: Id. triangul, mudansa y conversa.—Maria Bocnegra: La poesia oferix poca novedat y té molt poca xispa.—Un y un: Publicarem rombo, conversas, anagrama y sinonimia.—Un bon xicot: Id. conversa y rombo.—Mimim Sant Celoni: No val la pena de parlarne.—Un Catalanista: Publicarem ters de sílabas y geroqlifich.—Pepet del Carril: No insisteixi, porque lo que 'ns demana no es possible. Per més que ho insertessim en la forma que 'ns indica, sempre hi hauria per la part nostra una prova de vanitat. Envihi alguna altra cosa.—Nofre y Marieta: Publicarem logogrifo.—Sir Byron: Vosté está molt encarrinyat ab l' idea y 'ns sembla que fora millor deixarla corre.—Nyit de la Bepa Rol: La poesia está bé y la publicarem.—Juli: La poesia es flaixa.—Enamoradís: Enterats y mirarem de complaure'l com més aviat poguem.—S. F. (Granollers): Ne parlarem la senmana entrant.—J. Farnell y Palau: L' hi donem las gracias per havernos fet recordar de un fet que ja l' haviam olvidat y del qual n' hem tret partit per un sueltó.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro 21 y 23.

CAMBI DE TRAJE.



El ministerio responsable.